

מועדון הלבבות

דן בן-אמוץ ובתו נעמי
לב שבור, לב פתוח, לב קרוע

חיים חפר ובתו מימי
אביר לב וחסר לב

את היתה מסיבה לכנית. תרתי משמע. היא היתה מוקדשת ללב.

לכאורה היה זה סדר-פסח שני. למעשה היה זה כינוס של חולילב - בעבר, כהווה ובעתיד.

אומרים שאנשים בעלילב שייכים לשמאל. השמאל לוקח הכל ללב. לכן יש לשמאלנים התקפילב וניתוחילב.

דן בן-אמוץ, למשל, ויסי שריד. ושולמית אלוני. לכל אלה היו בעיות לב, והם כתבו ודיברו על כך ברחבה. וגם לצבי אלפלג ולחיים חפר.

קרמו להם שלמה שבא וגרשון פלוטקין, יושבי כסית. על כן היה זה

שולמית וראובן אלוני
לב כבד ולב ים

מיכל (סנרנית) וצבי אלפלג
לב נשבר ולב ערל

גרשון וגליליה פלוטקין
לב קל ולב כבד

שלמה שבא: דברים מלב אל לב

ליבם של אנשים, ולפעמים אנחנו לא שמים לב לאנשים. לפעמים יש לנו לב על פלוני ולפעמים אנחנו ממיסים לב פלוני, וכמובן, משתדלים לה- מיס גם לב פלונית. אבל לא צריכים לקחת את זה ללב. לא כל אחד שובה לב.

לפעמים הפך ליבנו, לפעמים הקשית, לפעמים הרך ליבנו, לפעמים יצא ליבנו, לפעמים נגע הדבר עד ליבנו ולפעמים הפך ליבנו בקרבנו. והפך לאבן. ולא תמיד מתקבלים הדברים על הלב. יש מי מאיתנו שכבר נשכח מלב ויש מי שמצודד לב, ונשירה כולנו בלב אחד. לפעמים מדברים אנחנו אחד בפה ואחד בלב, ולפעמים רואים אנו מהיר- הורי לבנו.

לפעמים נשבר ליבנו, לפעמים נשפך ליבנו ולפ- עמים נגע הדבר לליבנו. תן לנו אלוהים לב פתוח, אבל לא ניתוח לב פתוח, וסלח לחטאותינו. כי יצר לב האדם רע מנעוריו. ונאמר: העין והלב סדסורים לדבר עבירה. ועוד נאמר: יצר הרע דומה לזבוב ויושב בין שני מפתחי הלב. וקיים בנו את הפסוק ועשו לכם לב חדש ולא עלידי ד"ר ויטה, או ד"ר גור ולא מוריס לוי.

והסר מאתנו לב האבן והשב לב אבות על בנים וקיים בנו ולישרי-לב שימחה. ותן להם, לכל שו- אינו מגינת לב. אין בנו לב חורש מחשבות אוון ואיש מאתנו איננו נואף אשה חסר לב. יודעים אנחנו: תועבת ה' עקשי לב. אבל אנחנו לא עקשנים, ואנא אלוהים, אל תמנה אותנו בין אלה שעליהם נאמר אווילים בחוסר לב ימותו. ובאמת, אלוהים, גם בשחוק יכאב לב. ולב טהור ברא לי אלוהים, כי אתה יודע תעלומות לב. שלך, בכל הלב, שעדיין מלבלב.

לכבוד היום, ולכבוד השעה, ולכבוד הסדר, ולכבוד זה שהעולם מחולק לשניים: אלה שהיו להם ענייני לב ואלה שהיו להם ענייני לב. אשא דרשה מלב אל לב. פיתחו לי את לבכם!

ואני מקדיש את דברי לראשון ביננו שהלך בדך הלב, ידידנו ורענו ונשיאנו גרשון פלוטקין, ולכל אלה שהלכו אחריו בכל הלב ולא להצ- טרפו עכשיו למועדון הלב השבור והלב הפתוח והלב הקרוע, וכדי שליבי ופי יהיו שווים, ולא ייא- מר עלי שאני רואה מהירהורי לב, אביא לתשומת לבכם, כי משאבה זו, המשלחת את הדם בגופנו, תופסת בספרות העולם ובספרות העברית מקום שאין לו אח ודוגמה, ואינני יודע מדוע הוא, הלב, יותר מכל אברי הגוף, למעלה ולמטה, קיבל משמ- עות כזו.

ואם אתחיל בליבו לבבות לא יהיה לדברים סוף ואמנה רק חלק משימושי הלב:

לב כבד ולב ים, לב נבוב ולב נמס ולב נשבר ולב ערל, שהוא עיקש ומטומטם, ולב קל ולב כבד, ולב רגש ולב רגז ולב ריקן ולב שפן ולב שפל ואביר לב וחסר לב; ויש מי שיש לו אומץ-לב ויש מי שיש לו מורד-לב ויש מי שנחן בגסות הלב, ואשה שבעלה רוצה לגרשה ועדיין לא הודיע על כך, היא גרושת- הלב, וכנגדה ישנה, כמובן, אהובת הלב, ויש דברים שבלב, ויש זדון-לב ורוע-לב ונקיפת-לב ושרירותי- לב ואלתרמן אמר: "הדממה הזאת שבין דפיקה לדפיקה, הדממה הזאת היא שלו." וכשהוא אמר דפיקה, הוא התכוון לדפיקת הלב.

לפעמים ליבנו גס ברענו ולפעמים אנחנו אר- הבים אותו מכל עומק הלב, לפעמים הלב טוב עלינו ולפעמים כבד, לפעמים ליבנו סמוך ובטוח, אבל לפעמים גונבים את ליבנו, אנחנו מדברים על